

— Нѣма възможность да се иде, ваше благородие! Турцитѣ заобиколили позицията и стрѣлятъ отъ всички страни по шосето, отговорилъ казака.

— Стрѣхливецъ! извикалъ доктора на казака, взелъ пакета отъ него, качилъ се на коня си и като стрѣла се спустналъ на Шипка.

Когато д-ръ Вязанковъ се приближилъ къмъ кръглата батарея, генералъ Столѣтовъ и майоръ Поповъ съ бинокли гледали по шосето къмъ Габрово и още отъ далеко забѣлѣжили конникъ, който каралъ коня си въ карьеръ и махалъ въ въздуха съ писмо. Това писмо било отъ генерала Цвѣцински, който увѣдомявалъ Столѣтова за близостта на стрѣлковата бригада.

— Поздравяваме ви, Борисъ Константиновичъ! Ще получите висока награда, поздравявали приятелитѣ Вязанкова.

— Моята награда е съзнанието, че съмъ изпълнилъ дългътъ си, отговорилъ Вязанковъ и изведнѣжъ промѣнява разговора.

Д-ръ Вязанковъ бѣше побъркалъ кариерата си. Той трѣбваше офицеръ да бѣде, тъй като въ храбростта и самоотверженността си не отстъпваше и на най-храбрия войнъ: той не испущаше случая рамо до рамо съ войниците, съ гола въ ржката пашка, безстрашно да се хвърли върху противника.

Положението на шипченския отрядъ ставаше все повече и повече критическо. Това всѣки го виждаше. А виждаше се то, защото слѣдъ всѣка атака редовитѣ на борцитѣ все повече и повече намаляваха, а между това турцитѣ все по-яростно и по-яростно водяха своитѣ атаки, като получаваха постоянно нови подкрѣпления. Слѣдъ една такава яросна атака, дружинния командиръ обиколи ротитѣ и се обърна къмъ опълченцитѣ съ слѣдущето:

— „Братци“! Неприятеля ни окръжи отъ всички страни, слѣдователно, пътъ за отстъпление нѣма. Ще се държимъ догдѣто ни дойде помощъ, а ако не успѣе да дойде, ний всинца ще положимъ коститѣ си за освобождението на България. За туй юнаци трѣбва да умремъ геройски, като се боримъ съ противника до послѣдня капка кръвъ.

Слѣдъ тия думи Чиляевъ запѣ „Шуми Марица“, която се подзе отъ опълченцитѣ по цѣлия лѣви флангъ на позицията.

Слѣдъ пѣсенята опълченцитѣ извикаха: „ура“, да живѣе дружинния командиръ!